

— Е, господинъ Викторинъ Шоланъ, ето твоя дѣлъ отъ туртата, и, тъй като въ нея е бобътъ, вие ставате кралъ прѣзъ цѣлата вечеръ.

Слисано и очудено, дѣтето зѣ туртата.

— Сега, господарю, седнете и заповѣдвайте, каквото обичате, — продължи г. Валкруа. — Вашитѣ най-малки желанія ще бждатъ изпълнени, но съ условие, че тѣ ще бждатъ разумни: кралътъ трѣбва да бжде благодаренъ.

При тия думи дѣтето помисли, че му се присмиватъ и се накланя да си върви, ала добродушниятъ видъ на стопанина и дѣцата му го убѣдиха, че поканата е сериозна.

Като сѣдна на трапезата, то хвърли погледъ на своята лоша дреха и промърмори:

— Ще говорятъ, че кралетѣ въ дворцитѣ сж облѣчени по-лошо отъ всички, но това не е моя вина!

Забѣлѣжката бѣ справедлива; тя развесели присѣдствующитѣ, и г. Валкруа обърна на това внимание. По негова заповѣдъ слугата отведе негово кралско величество, който, за щастие, имаше еднакъвъ ръстъ съ сина на домакина. Скоро той се върна облѣченъ въ приличенъ костюмъ.

Момчето седна на трапезата редомъ съ домакинътъ.

Както изглежда, хубавитѣ дрехи пропѣдиха неговата свѣнливостъ, тъй като той почна да яде съ голѣмъ апетитъ.

Изеднажъ, като прѣкжсна яденето и посочи на блюдата, той попита домакина:

— Вие ме направихте кралъ сжщо и надъ тия хубави нѣща?

— Разбира се, господарю!

— Слушайте, — обърна се той къмъ слугитѣ, — вземате половината отъ всичкитѣ тия яденета и ги занесете на дърваря Жанъ Шоланъ отъ неговия синь-кралъ.

Всички се изсмѣха и съ живостъ ржкоплѣснаха на остроумната мисълъ на негово величество. Заповѣдта биде веднага изпълнена.

На трапезата подадоха печенъ заекъ. Викторинъ се провикна очуденъ:

— Ето, наистина, царска госба! Това струва скжпо ...

— Струва ми си, че ваше величество се заблуждава, пошегува се г. Валкруа, — зайцитѣ не сж вече тъй скжпи.

— Вие мислите? Ами защо татко заплати миналата година седемдесетъ и три лева и половина за него!

— Туй не е възможно, приятелю мой, и най-добритѣ зайци не струватъ повече отъ шестъ лева.

— А, нѣ, улавямъ ви за думата, и понеже съмъ кралъ, осжждамъ ви, господине, да заплатите на Жана Шолана шестдесетъ и седемъ лева и половина, тоестъ сумата, която му е коствувалъ заяка, убитъ отъ него въ вашата гора, тъй като вашия пазачъ на лова три пжти го е пропусналъ. Кралътъ не може да позволи, да се оскърбяватъ бѣднитѣ хора.

— Господарю, вие сте прѣвѣсходенъ принцъ, — извикалъ г. Валкруа, — но вие сте още по-добъръ синъ и азъ отъ сѣ сърдце се подчинявамъ на вашето рѣшение. При сѣ това, азъ поставямъ едно условие, че отъ сега натакъ Жанъ Шоланъ нѣма да гърми вече въ моитѣ имения.

— Ахъ, господине! — извика Викторинъ, — ако искате, азъ ще ви кажа едно много сигурно срѣдство, щото моя татко да не се провини вече въ това; направете го единъ отъ пазачитѣ си. Азъ ви моля! — прибави той, като прибра ржцѣтѣ си въ знакъ на молба, — направете това и вие ще спасите нашето сѣмейство отъ бѣдностъ и ние всички ще ви обичаме!

Сега гоститѣ вече не се смѣха: тѣ се трогнаха, а домакинътъ рече:

— Не може да се отказва на кралъ, който е надаренъ съ такива добри качества. Нѣ, дрѣжете, — прибави той, като извади отъ джеба кесийка, — и прѣдайте това на Жана Шолана като възнаграждение за седемдесетъ и три лева и половина. Вие можете да му кажете, че отъ утрѣшния день той ще бжде единъ отъ моитѣ стражари.

— Като незнаеше, какъ да благодари на г. Валкруа, зарадваното дѣте се мѣтна на шията му. Примѣрътъ бѣ заразителенъ: всѣкой отъ своя страна пкъкъ искаше да прѣгърне краля, който почна да прѣминава отъ ржцѣ на ржцѣ.